

Arrest

nr. 53 461 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn dient op 28 augustus 2009 een tweede asielaanvraag in.

Op 7 juli 2010 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oezbeeks staatsburger van Tataarse origine. U verklaarde problemen te vrezen in uw land omwille van uw politieke activiteiten in België. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Sinds uw eerste asielaanvraag in 2004 heeft u België niet verlaten. Toen u nog in Oezbekistan woonde hield u zich reeds bezig met politieke activiteiten. Sinds uw aankomst in België richtte u een eigen VZW 'The mothers against violence' op. U bent voorzitter van deze vereniging. Ook bent u mensenrechtenactiviste en onafhankelijk internet-journaliste. U heeft een website opgericht 'http://moedersbelgium.tripod.com' waar vrouwen terecht kunnen voor hulp. Twee maal (mei 2005 en mei 2006) hield uw VZW een vreedzame betoging voor de Oezbeekse Ambassade in Brussel. Vanaf 13 mei 2006 organiseerde u een fototentoonstelling in Meeuwen-Gruitrode over de gebeurtenissen in Andijan in 2005. Er kwam een man filmen, u vermoedt dat het iemand van de Oezbeekse veiligheidsdienst was. U hield ook een literatuurwedstrijd en een internetpetitie tegen kinderarbeid. Uw VZW stelde voor aan de OVSE om op een conferentie de kwestie van kinderarbeid en kinderprostitutie te behandelen. U kreeg een uitnodiging voor een conferentie in het buitenland in oktober 2006 maar u kon België niet verlaten wegens uw illegaal verblijf. In mei 2007 organiseerde u opnieuw een fototentoonstelling met foto's van Human Rights Watch en Amnesty International. Vanaf 2007 publiceerde u halfjaarlijks een nieuwsbrief op uw website. In maart 2009 veroordeelde uw VZW de steun van de OVSE en de VN voor een fototentoonstelling. U organiseerde via internet een alternatieve fototentoonstelling. U gaf een interview op Radio Free Europe. U schreef brieven aan mensenrechtenorganisaties en personen van de Europese Unie. Sinds 2005 had u geen contact meer met uw familie in Oezbekistan. Op 10 januari 2009 nam uw broer (H.) contact op met u vanuit Rusland. Hij vertelde dat uw familie slachtoffer werd van bedreigingen en druk vanwege de veiligheidsdienst van Oezbekistan. Ze voerden regelmatig huiszoeken uit. Ook werden uw moeder en uw schoonmoeder meermaals opgeroepen. Medewerkers van de autoriteiten zeiden enerzijds dat jullie bij thuiskomst niets zou overkomen, maar ze dreigden er anderzijds mee dat uw broers moeten opdraaien voor uw activiteiten. Uw broers werden enkele keren opgepakt door agenten van de veiligheidsdienst en geslagen. Uw moeder schreef brieven naar de ombudsman, naar de General Officer of Justice en naar het Hoogste Gerechtshof van Oezbekistan. Uw schoonmoeder werd meermaals verhoord door de veiligheidsdienst. In de zomer van 2006 werd haar paspoort afgenomen. Op 10 juli 2006 bleek uw schoonmoeder te zijn overleden. Haar lichaam stond vol blauwe plekken. In 2007 werden uw moeder en broers ook onder druk gezet om u te doen terugkomen. Uw broer vluchtte naar Rusland. Hij durft er geen asiel aan te vragen omdat hij bang is om naar Oezbekistan teruggestuurd te worden. U vreest voor de veiligheid van uw moeder en broers. Nu de relaties tussen Oezbekistan en de Europese Unie verbeterd zijn, vreesde u gerepatrieerd te zullen worden. U besloot om opnieuw asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstellingen op 28 augustus 2009.

B. Motivering

U vroeg een eerste keer asiel aan bij de Belgische asielinstellingen op 13 juli 2004. Het Commissariaat-generaal nam in dat verband een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 30 augustus 2005. Deze beslissing was voornamelijk gebaseerd op de asielmotieven die door uw man in het kader van zijn eerste asielaanvraag werden aangehaald en die door mij bedrieglijk werden bevonden, onder meer omwille van verschillende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en uw verklaringen, waardoor geen geloof kon worden gehecht aan zijn (en uw) asielrelaas.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidige asielaanvraag baseert op uw politieke activiteiten in België. U legde in dit verband een heel aantal documenten voor.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de nieuwe elementen (Documenten 1 – 26; als bijlage bij de brief van het BCHV) die u in het kader van uw huidige asielaanvraag aanbrengt, mijn eerdere appreciatie niet kunnen ombuigen. De statuten van de organisatie 'Garmonia' (document 1) en de correspondentie tussen uw advocaat en de Amerikaanse Ambassade (document 26) stellen dat deze organisatie bestaat in Oezbekistan, doch verschaffen geen informatie betreffende de problemen die u in dit verband in Oezbekistan zou hebben gehad. Bovendien bewijzen deze documenten geenszins uw politieke activiteit in Oezbekistan. De andere nieuwe documenten hebben geen betrekking op uw activiteiten in Oezbekistan.

Hierbij dient te worden gesteld dat uw verklaringen, als zouden uw huidige politieke activiteiten in België een voortzetting zijn van uw politieke oppositieactiviteiten in Oezbekistan (CGVS, p. 2), niet aannemelijk zijn. Immers, gezien het feit dat u beschikte over een exit-visum in uw Oezbeeks reispaspoort om het land te verlaten (document 23), dient te worden besloten dat u niet werd beschouwd als staatsgevaarlijk. Dit werd reeds uitgebreid weergegeven in de beslissing inzake de eerste asielaanvraag van uw man – op basis van objectieve informatie -, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier. U weerlegt deze vaststelling op geen enkele wijze in uw tweede asielaanvraag. Aldus kan niet worden gesteld dat de Oezbeekse overheid, op het moment dat u het land

verliet, u aanzag als een politieke opponent. Bijgevolg is er geen reden om aan te nemen dat de Oezbeekse autoriteiten u, sinds uw vertrek, actief zouden opsporen als opposant.

Het is bovendien niet aannemelijk dat de Oezbeekse autoriteiten u tegenwoordig wel zouden beschouwen als een politieke opponent, ondanks de activiteiten die u in België heeft ontplooid. In verband met uw website, waarvan u ongeveer honderd pagina's aan uittreksels voorlegde ter staving van uw tweede asielaanvraag (document 21), dient het volgende te worden opgemerkt. Zo verklaarde u dat de Oezbeekse autoriteiten uw familie onder druk zetten om uw juiste verblijfsadres te weten te komen in België (DVZ, vraag 36). Nochtans staan uw naam en familienaam alsook uw adres vermeld op uw website. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw dossier. Uw verklaring, dat niemand zal denken dat u effectief op dit adres woont (CGVS, p. 8) is niet overtuigend. Opmerkelijk in dit verband is nog de constatering dat van de problemen van uw familieleden (moord op uw schoonmoeder, arrestaties en mishandelingen van uw broers en moeder – waarvan u de Belgische asielinstanties overigens geen enkel overtuigend bewijs kon voorleggen) met geen enkel woord wordt gerept op uw website. Uw verklaring, dat die website niet persoonlijk is maar over de organisatie gaat (CGVS, p. 7), is evenmin overtuigend. Daarbij blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, dat deze website probleemloos consulteerbaar is in Oezbekistan. Uw verklaringen, als zou uw website vermoedelijk geblokkeerd zijn, zoals gebeurt met de meeste websites die informatief bezig zijn over Oezbekistan (CGVS, p. 5), houdt derhalve geen steek. Hoe dan ook blijkt hieruit allerm minst dat de Oezbeekse autoriteiten u actief zouden opsporen als opposant.

In verband met uw radio-interview voor RFE en de oproep (Documenten 19 en 8) blijkt, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, dat uw VZW een wedstrijd organiseerde voor de oprichting van een gedenkm onument in België, waarover u een interview heeft gegeven. Betreffende de fototentoonstellingen (Documenten 7, 11 en 20) dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat iemand, vermoedelijk van de veiligheidsdienst, de aanwezigen heeft gefilmd (CGVS, p. 8). Betreffende de betogingen voor de Oezbeekse ambassade en het Europees Parlement legde u foto's voor alsook uittreksels uit websites (Documenten 6, 4). In verband met de petitie tegen kinderarbeid legde u een afprint van de website voor (Document 9).

Echter, indien de Oezbeekse autoriteiten u werkelijk zouden viseren omwille van uw politieke activiteiten in België (radio-interview, fototentoonstellingen, betogingen, petitie), zou men toch kunnen aannemen dat de website van uw VZW geblokkeerd zou zijn. Zoals hierboven vermeld is dit echter niet het geval. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt betreffende de CDRoms (films van de publieke acties), Documenten 3, 5, 15 en Document B (advertentie van de VZW, bericht internationale conferentie, uittreksel site 'komentarii', documenten die u opstuurde per post: extra uittreksels van websites).

Hierbij dient te worden vastgesteld dat uw man voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij sinds eind 2005 of begin 2006 tot eind 2009 regelmatig (twee à drie keer per maand) een **dreigbrief** kreeg, waarin hij werd bedreigd met de dood indien hij niet zou stoppen met de activiteiten (CGVS, man, p. 4 - 5). Uw man vermoedt dat deze brieven uitgingen van de veiligheidsdiensten van Oezbekistan (CGVS, man, p. 4) en uw man verklaarde dat hij in het begin bang was toen hij zo'n dreigbrief kreeg (CGVS, man, p. 5). Zelf haalde u dergelijke dreigbrieven echter helemaal niet aan, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal. U haalde wel aan dat u wel eens brieven kreeg van misnoegde illegalen, die u niet kon helpen (CGVS, vrouw, p. 9). Indien dergelijke bedreigingen vanwege de veiligheidsdienst werkelijk hebben plaatsgevonden, kan toch worden verondersteld dat u hiervan ook melding zou maken. Van dergelijke bedreigingen wordt tevens niets vermeld in de gedetailleerde opsomming van de bijlagen (brief BCHV), waarvan u nochtans uitdrukkelijk beweerde dat alle documenten er in worden besproken (CGVS, p. 6). Bij nader onderzoek van deze bijlagen werden twee pagina's ontwaard tussen document 12 en 13, waarop kopieën van drie E-mail boodschappen staan. Het is opmerkelijk dat het BCHV blijkbaar niet eens op de hoogte is van dergelijke bedreigingen. Hoe dan ook zijn deze kopieën niet erg overtuigend als bewijs. Bovendien kunnen deze kopieën geen uitleg verschaffen over de reden waarom u van dergelijke bedreigingen überhaupt geen melding maakte.

Alle elementen bij elkaar beschouwd kan u niet aannemelijk maken dat de Oezbeekse autoriteiten u actueel zouden viseren omwille van uw activiteiten in België.

Uit Documenten 10, 12, 13, 14, 16, 17 en 18 blijkt dat u contact zocht met organisaties en personen uit de NGO-wereld en uit de internationale politieke wereld, doch hieruit blijkt allerm minst dat zij ingingen op uw vragen tot steun voor uw projecten. Deze documenten kunnen hoe dan ook bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Het BCHV en uw advocaat haalden respectievelijk in de brief en tijdens het interview nog aan dat u vervolging riskeert omwille van het verlopen van uw exit-visum (brief BCHV, p. 6; CGVS, p. 10).

Echter, u verklaarde niet eens te weten welke boetes of straffen hierop staan. Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u omwille van één van de criteria zoals opgenomen in de Vluchtelingenconventie een zwaardere straf zou riskeren omwille van het verstrijken van uw exit-visum (CGVS, p. 10). Uw advocaat haalde aan dat u een zwaardere straf zou riskeren omwille van uw politieke activiteiten, doch dit werd hierboven reeds fundamenteel ontkracht.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw huidige asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiäre bescherming.

De andere documenten die u voorlegde ter staving van uw tweede asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie evenmin wijzigen. Uw reisvoorbereiding (Document 2) heeft geen uitstaans met de door u aangehaalde problemen. Uw schriftelijke verklaring (Document 25) brengt geen andere informatie aan. Het arrest van de CCE (Document 24) handelt niet over u persoonlijk en kan bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen. De nota van het UNHCR over 'Refugee sur place' stelt dat, indien de autoriteiten van het herkomstland op de hoogte zijn van de oppositie activiteiten van een asielzoeker en indien de autoriteiten deze activiteiten afkeurt, een erkenning als Vluchteling overwogen moet worden. Echter, alle elementen in uw dossier bij elkaar beschouwd, dient te worden vastgesteld dat u niet kan overtuigen dat u hierop aanspraak maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen "48/3 tem 48/5 van de Vreemdelingenwet."

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd en van elke redelijkheid is ontdaan. Ook over het zorgvuldigheidsbeginsel geeft zij in haar middel een theoretische uiteenzetting. Zij meent dat bij de boordeling van haar vrees een aantal cruciale objectiveerbare en bijgevolg onbetwistbare vaststellingen genegeerd worden. Evenmin wordt een gedegen verklaring gegeven voor het vermeend gebrek aan bewijskracht van deze vaststellingen.

2.1.1. In een eerste onderdeel verwoordt de verzoekende partij

"(...) Verwerende partij acht het vooreerst niet aannemelijk dat de Oezbeekse autoriteiten verzoekster tegenwoordig zouden beschouwen als een politieke opponent, doch laat na deze these afdoende te motiveren in het licht van alle elementen waarover zij beschikt

Verwerende partij doet een schamele poging door te wijzen op het feit dat de internetsite van verzoekster in Oezbekistan niet verboden blijkt (hetgeen door verzoekster ook nooit beweerd werd) en dat verzoeksters persoonlijke gegevens op haar internetsite vermeld staan; twee geïsoleerde elementen die objectief bekeken het niveau van gissingen en vermoedens niet overstijgen.

Verzoekster wenst volledigheidshalve op te merken dat zij haar gegevens en persoonlijk adres gebruikt aangezien zij als voorzitter het aanspreekpunt vormt voor alle belangrijke buitenlandse contactpersonen. Bovendien waant verzoekster zich in België veilig en wenst zij zich niet te verstoppen voor de Oezbeekse diensten. Tenslotte dient verzoekster over een adres te beschikken om aangetekende zendingen te kunnen ontvangen. (Stuk 8)

-In haar beoordeling gaat verwerende partij vooreerst opvallend stil voorbij aan het advies van het BCHV dat een omstandig gemotiveerd verzoek tot erkenning van het vluchtelingenstatuut van betrokkene bevat.

Centraal hierin staat het 'refugié sur place' statuut waaronder verzoekster ressorteert. Voor een definitie hiervan wordt verwezen naar de nota van het BCHV (Stuk 2).

Het BCHV motiveert zeer omstandig waarom verzoekster wel degelijk als refugié sur place dient erkend te worden

De activiteiten van verzoekster zoals in hogervermeld feitenrelaas uiteengezet, ressorteren onder het soort activiteiten die volgens het UNHCR in het buitenland kunnen ontwikkeld worden én een risico op vervolging met zich kunnen meebrengen

Verzoekster is er in geslaagd een zeer overtuigend stukkenbundel samen te stellen met betrekking tot haar politieke werkzaamheden in België sinds juni 2004. De verzamelde documenten vormen het onweerlegbaar bewijs van verzoeksters jarenlange politieke inzet met betrekking tot het thema mensenrechtenschendingen in Oezbekistan

Bovendien toont verzoekster op onwrikbare wijze aan dat haar politieke activiteiten een systematisch en continu verloop kennen en dat zij alle plaatsvinden in het publieke domein op volstrekt transparante wijze (internetforum, gepubliceerde interviews, radiogesprekken, nieuwsbrieven, congressen, brieven, manifestaties en fototentoonstellingen).

De materialiteit van verzoeksters jarenlange activiteiten en de politieke strekking ervan wordt door verwerende partij geenszins betwist. De documenten worden bovendien op geen enkel moment als vals bestempeld, hetgeen dus a contrario de authenticiteit ervan bevestigt.

De activiteiten van de asielzoeker die tot toekenning van de vluchtelingenstatus kunnen leiden dienen bij de autoriteiten bekend te zijn of bekend te kunnen zijn

De Oezbeekse autoriteiten zijn met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid op de hoogte van de politieke activiteiten die verzoekster in België heeft ontwikkeld.

Immers, het merendeel van verzoeksters activiteiten speelde zich af in de publieke sfeer (manifestaties, fototentoonstellingen). Vaak werd hiervoor reclame gemaakt in lokale kranten, pers besproken. De fototentoonstelling die in 2006 werd georganiseerd, haalde zelfs de Oezbeekse pers. Verzoekster gaf meerdere interviews die nadien gepubliceerd werden, zo bijvoorbeeld naar aanleiding van de manifestatie voor de ambassade in mei 2006 en de fototentoonstelling in Oezbekistan. De website van de VZW Mothers Against Violence is dan weer voor iedereen toegankelijk en vermeldt alle activiteiten die in het kader van de VZW worden ondernomen.

Politieke activiteiten zoals diegene waaraan verzoekster en haar echtgenoot in België deelnamen, worden door de Oezbeekse autoriteiten zeer ernstig genomen.

Oezbekistan staat volgens de organisatie Freedom House in de top 10 van meest fêpressieve landen waar mensenrechtenschendingen het frequentst voorkomen.

Uit de documenten die door verzoekster worden voorgelegd omtrent de actuele situatie in Oezbekistan, afkomstig van verschillende organisaties die toekijken op het naleven van de mensenrechten, blijkt dat foltering, arbitraire opsluiting en chantage nog veelvuldig voorkomend gehanteerde instrumenten zijn. Het rapport van Amnesty International 2009- 2010 en het landenrapport van het UNHCR laten aan duidelijkheid niets te wensen over. Mensenrechtenactivisten blijven in Oezbekistan het voorwerp uitmaken van vervolging en opsluiting zonder enige waarborg op een eerlijk proces (Stukken 3 en 4)

Het NGO rapport van het Bureau of Human Rights and Rule of Law Uzbekistan geeft een exhaustief overzicht van de vele pijnpunten van het Oezbeekse systeem. Hierin wordt onder meer ingegaan op de langdurige vaak arbitraire opsluitingen ingevolge de invoering van de "habeas corpus" wet in artikel 221 Strafwetboek, en het nog steeds van kracht zijn van exit visa die gemakkelijk als controle-instrument kunnen gehanteerd worden jegens mensenrechtenactivisten. (Stuk 5)

Het Human Rights Watch verslag van 2010 illustreert hoe de Oezbeekse regering op heden omgaat met mensenrechtenactivisten. Diegenen die in 2005 mee manifesteerden tegen het regime in Andijan en vervolgens het land dienden te ontvluchten, zijn na hun terugkeer jaren later, nog steeds het voorwerp van vervolging. Hun huizen worden geconfiscieerd, hun kinderen zijn het slachtoffer van pesterijen op school, onwettige detenties, arbitraire vonnissen en foltering, zijn schering en inslag en familieleden worden onder druk gezet om de terugkeer van bepaalde vluchtelingen te verkrijgen (Stuk 6)

Hierbij dient vooreerst te worden beklemtoond dat verzoekster haar sympathie en steun aan de burgerbeweging in Andijan publiek heeft gemaakt door op 12 mei 2006 een manifestatie voor de ambassade van Oezbekistan in Brussel te organiseren. Deze gebeurtenis werd door radio Svoboda verslagen en een schrijven hierover werd gericht aan de Oezbeekse president.

Verzoekster heeft tevens een wedstrijd uitgeschreven voor de oprichting van een monument ter nagedachtenis van de slachtoffer in Andijan. Het behoeft geen betoog dat dergelijke symbolische activiteiten de nodige persaandacht genieten en door de media de wereld worden ingestuurd. (Stuk 9)

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekster een reëel risico op vervolging loopt in het licht van de jarenlange politieke inzet, op geen enkele manier garanderen dat verzoekster en haar gezin geen vervolging riskeren in hun land van herkomst.

Het refugie sur place statuut vereist geenszins dat verzoekster op het moment van haar vertrek uit Oezbekistan reeds het voorwerp van vervolging door de Oezbeekse autoriteiten uitmaakte.

De vrees voor vervolging hoefde met andere woorden niet noodzakelijkerwijs te bestaan bij het verlaten van het land van herkomst.

Dat verwerende partij geen geloof acht aan de verklaring van verzoekster dat haar huidige politieke activiteiten een voortzetting zijn van haar politieke activiteiten in Oezbekistan, is in het licht van voorgaande niet relevant voor de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees of het reëel risico op ernstige schade.

Ongeacht in welke mate verzoekster politiek actief was in Oezbekistan en ongeacht de geloofwaardigheid van haar beweringen vallen het reëel karakter van verzoeksters activiteiten in België en de gevolgen daarvan voortvloeiend bij terugkeer naar Oezbekistan niet te betwisten en kan deze vaststelling volstaan om verzoekster het vluchtelingenstatuut toe te kennen.

Bijgevolg miskent verwerende partij de wettelijke voorwaarden van de vluchtelingendefinitie en schendt zij daarmee artikel 48/3 en 48/5 Vreemdelingenwet.

De algemene en vage bewoordingen die verwerende partij inzake hanteert, staan haaks op de vereiste van een met redenen omklede beslissing, zodat in casu het materieel motiveringsbeginsel zoals besloten in artikel 2 en 3 van Wet op de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet geschonden zijn ."

2.1.2. In een tweede onderdeel verwoordt de verzoekende partij:

"Een tweede onbetwistbaar element waarop verwerende partij niet afdoende ingaat, betreft het exit-visum van verzoekster. De uitreispermisatie van verzoekster en haar echtgenoot is reeds verstrekt op 4 maart 2006

Het BCHV stelt: " Elke Oezbeekse onderdaan die naar het buitenland wil reizen moet voorafgaandelijk toestemming vragen aan de Oezbeekse autoriteiten. Wanneer die toestemming toegekend wordt, wordt hen een termijn gegeven waarbinnen zij het land mogen verlaten" (Stuk 2)

Overeenkomstig artikel 223 van de Oezbeekse Strafwet is een terugkeer naar Oezbekistan op het ogenblik dat de uitreispermisatie verstrekt is, strafbaar en kan dit leiden tot een gevangenisstraf van 3 tot 5 jaar, of 10 jaar indien er verzwarende omstandigheden aanwezig zijn (Amnesty International, "Uzbekistan. Submission to the Human Rights Committee. 16-31 Juli 2009. AI Index: EUR 62/002/2009, p. 10).

In het geval van verzoekster is er voorzeker sprake van verzwarende omstandigheden gelet op haar jarenlang ontplooiende politieke activiteiten gericht tegen het Oezbeekse regime waarvan de Oezbeekse autoriteiten met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid op de hoogte zijn gelet op de ruchtbaarheid die de media (Belgische Russische en Oezbeekse) aan het werk van verzoekster hebben gegeven

De vrees van verzoekster voor vervolging is pertinent Zo werd nog zeer recent, op 30 april 2010, de Oezbeekse vluchteling mevrouw A. (...), na haar terugkeer vijfjaar later, veroordeeld tot 10 jaar en twee maanden gevangenisstraf op grond van artikel 223 van het Oezbeekse Strafwetboek! (Stuk 4)

Het BCHV stelt dan ook terecht dat wanneer " zij (verzoekster en haar echtgenoot) 3 jaar na deze vervaltermijn, naar Oezbekistan zouden terugkeren, zij om die reden alleen al gestopt kunnen worden door de Oezbeekse autoriteiten om hun situatie te verantwoorden. Het feit dat zij een tijdlang zonder toestemming in het buitenland hebben verblijven alleen al brengt hen in een zeer delicate situatie, en kan een erkenning als 'vluchteling' op grond van het Refugee sur place- principe rechtvaardigen"

Verwerende partij toetst voormelde vaststellingen enkel aan de vluchtelingendefinitie maar niet aan de wettelijke voorwaarden van het statuut van subsidiaire bescherming dat wel degelijk toepassing kent wanneer er een reëel risico op een disproportionele of onmenselijke straf bij terugkeer dreigt. In casu dreigt verzoekster voor jaren achter de tralies te gaan. In het licht van haar activiteiten als mensenrechtenactiviste dreigt een nog veel zwaardere straf te worden uitgevoerd

Bovendien voegt verwerende partij daar waar zij verzoekster verwijt niet op de hoogte te zijn van de strafrechtelijke implicaties hiervan, een voorwaarde zonder wettelijke basis toe aan de definitie van subsidiaire bescherming en schendt zij aldus het artikel 48/4 en art 48/5 Vreemdelingenwet.

Tenslotte motiveert verwerende partij nergens om welke redenen zij voormelde onbetwistbare elementen niet bewijskrachtig acht en schendt zij hiermee opnieuw het beginsel van de materiële motiveringsplicht. "

2.1.3. In een derde onderdeel verwoordt de verzoekende partij

"Een derde element waaruit blijkt dat verwerende partij haar motiveringsplicht grondig miskent, betreft het door verzoekster aangehaalde arrest van de RVV dd 28 januari 2009 (nr 22144)

In voormeld arrest wordt gewezen op de risico's voor Oezbeken in geval van terugkeer na het verstrijken van hun uitreisvisum. Het arrest bevestigt het reëel gevaar dat asielzoekers of personen die als een staatsgevaarlijk individu worden beschouwd, in dergelijk geval lopen gelet op de corruptie van het Oezbeeks gerecht en de folterpraktijken die er nog ruim verspreid zijn

De bewering dat het arrest niet over verzoekster persoonlijk handelt om het vervolgens zonder meer als irrelevant te bestempelen, is van elke redelijkheid ontdaan.

Immers, de overwegingen zoals in het arrest te lezen, betreffen louter objectieve informatie over de mogelijke behandeling van terugkerende asielzoekers in geval hun visum verstreken is. Deze situatie is perfect transposeerbaar naar de situatie van verzoeker zoodat het zonder meer terzijde schuiven van dit onbetwistbaar element door verwerende partij, een schending van de motiveringsplicht maar ook een schending van het non discriminatiebeginsel uitmaakt.

-Verwerende partij beschikt over de mogelijkheid om wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag alsnog geloofwaardig te achten mits aan vier wettelijk bepaalde voorwaarden zoals opgesomd in artikel 57/7ter Vreemdelingenwet

Verwerende partij weigert manifest toepassing te maken van voormeld artikel zonder enige afdoende gemotiveerde verklaring voor haar keuze te bieden, hetgeen geenszins getuigt van goed bestuur.

De onderzoeksmethodiek van verwerende partij is geenszins in overeenstemming met de zienswijze van de RVV.

In haar arrest van 28 januari 2009 wijst de RVV erop dat de vraag die tijdens het onderzoek van een asielaanvraag uiteindelijk moet gesteld worden, is of de asielzoeker al dan niet een vrees heeft voor vervolging om één van de redenen opgesomd in de Conventie van Genève. Hoewel het onderzoek naar de geloofwaardigheid in principe een noodzakelijke stap vormt om deze vraag te kunnen beantwoorden, dient men te vermijden dat deze stap de vraag zelf overschaduwet. Wanneer er twijfel bestaat over bepaalde feiten of over de oprechtheid van de asielzoeker, stelt deze twijfel de asielinstanties niet vrij van de verplichting om te onderzoeken of er uiteindelijk al dan niet een vrees voor vervolging bestaat, die voldoende bewezen kan worden, niettegenstaande bepaalde twijfels.

Nu het op grond van de bijgebrachte stukken is komen vast te staan dat de vele mensenrechten-activiteiten van verzoekster in België publiek zijn gemaakt door de media, en objectieve nieuwsbronnen bevestigen dat mensenrechtenactivisten in Oezbekistan en personen wiens uitreisvisum verstrijkt in geval van terugkeer een reëel risico op vervolging lopen, is het allesbehalve onwaarschijnlijk dat de Oezbeekse overheid op de hoogte is van verzoeksters jarenlange politieke activiteiten in België. Voorgaande is ruim voldoende om verzoekster als refugie sur place te erkennen.

Bijgevolg is het voldoende komen vast te staan dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoekster vervolging dient te vrezen wanneer zij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden.

Dienvolgens moet aan verzoekster de hoedanigheid van vluchteling worden toegekend in de zin van het Internationaal verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen

Gelet op artikel 3 EVRM kan verzoekster in geen enkel geval worden teruggeleid naar Oezbekistan

Het past derhalve dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat aan verzoekster vooralsnog de asielstatus, subsidiair de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"2.1. Verzoekers putten een eerste en enig middel uit een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; evenals van de artikelen 62, 57/7, 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. Verweerder stipt vooreerst aan dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker, die geen andere motieven inriep dan deze waarop diens echtgenote zich beriep. De bestreden beslissing [genomen in hoofde van verzoeker] is afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van zijn echtgenote en die steun vindt in het administratief dossier (RvS, nr. 144.038 van 2 mei 2005; RvV, nr. 33.691 van 30 oktober 2009; RvV, nr. 2173 van 28 september 2007). Verweerder stelt vast dat de rechtsgeldigheid van de zogenaamde volgbeslissing, genomen in hoofde van verzoeker, niet betwist wordt in voorliggende beroepsaktes.

2.1.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS, nr. 167.852 van 15 februari 2007; RvV, nr. 19.767 van 1 december 2008; RvV, nr. 895 van 20 juli 2007). Verzoekers voeren bijgevolg de schending

aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht (RvS, nr. 167.852 van 15 februari 2007; RvV, nr. 40.499 van 19 maart 2010).

2.1.3. Wat betreft het gegeven dat de commissaris-generaal niet aanneemt dat de Oezbeekse autoriteiten verzoekers tegenwoordig zouden beschouwen als politieke opposanten, werpen ze tegen dat de commissaris nalaat om zulks, in het licht van alle elementen waarover hij beschikt, afdoende te motiveren. Verzoekers merken op dat het Commissariaat-generaal slechts een schamele poging doet door erop te wijzen dat de internetsite van verzoekers niet verboden lijkt in Oezbekistan (wat door verzoekers evenmin werd beweerd) en dat de persoonlijke gegevens van verzoekers vermeld worden op hun internetsite; twee geïsoleerde elementen die objectief bekeken het niveau van gissingen en vermoedens niet overstijgen. Verzoekers stippen volledigheidshalve aan dat zij hun gegevens en persoonlijk adres gebruiken aangezien zij als voorzitters het aanspreekpunt vormen voor alle belangrijke buitenlandse contactpersonen. Verzoekers wanen zich naar eigen zeggen daarenboven veilig in België, en wensen zich niet te verstoppen voor de Oezbeekse diensten. Ten slotte werpen verzoekers tegen dat ze in België over een adres moeten beschikken om aangetekende zendingen te kunnen ontvangen.

Verweerder antwoordt dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient na te gaan of de verschillende motieven in gezamenlijke lezing voldoende draagkrachtig zijn (VB/05- 5837/W12.505 van 23 maart 2007). In voorliggend geval is de commissaris-generaal op grond van diverse vaststellingen tot de slotsom gekomen dat verzoekers *niét* aannemelijk maken dat ze actueel, op grond van de activiteiten die ze doorheen de jaren in België ontwikkeld hebben, gevisieerd worden door de Oezbeekse autoriteiten. Zo blijkt immers dat (i) de website van verzoekers hun naam, familienaam én verblijfplaats in België nadrukkelijk vermeldt, en zulks niet valt te rijmen met de bewering dat diverse familieleden in Oezbekistan door de daar aanwezige autoriteiten onder druk gezet worden om dergelijke gegevens vrij te geven; (ii) verzoekers géén overtuigend of tastbaar bewijs bijbrengen van de ernstige problemen die hun familieleden zogenaamd kennen in Oezbekistan (cf. moord, arrestaties en mishandelingen, ballingschap) en wordt er te dezen al evenmin met een woord gerept op de webstek van verzoekers; (iii) de website van verzoekers probleemloos consulteerbaar is in Oezbekistan, en zulks haaks staat op het argument van verzoekers dat de Oezbeekse autoriteiten werkelijk aanstoot nemen aan de activiteiten van verzoekers (cf. berichtgeving op het web, interviews, fototentoonstellingen, betogingen, petitie) en zulks zelfs zou resulteren in een persoonsgerichte en systematische vervolging; (iv) de verklaringen van verzoekers géénszins in overeenstemming zijn met betrekking tot de dreigbrieven die verzoeker jarenlang zou hebben ontvangen en dit aspect van het asielrelaas al evenmin steun vindt in de tussenkomst door het BCHV noch in bewijsvoerende stukken, waardoor de geloofwaardigheid ervan op de helling komt te staan. Het geheel van deze vaststellingen indachtig, volhardt verweerder dat de commissaris-generaal, op goede gronden en redelijkerwijze, heeft geconcludeerd dat verzoekers *niét* aantonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat ze, omwille van de activiteiten die ze er in België op nahouden, een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeren in hun land van herkomst. Verweerder stelt vast dat verzoekers voorgaande constatering trachten te minimaliseren in voorliggende beroepsakten, doch nalaten om dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare elementen aan te reiken die er een ander licht op werpen. Verweerder blijft er te dezen overigens bij dat het vrijgeven van persoonlijke identiteits- en contactgegevens op de webstek van verzoekers haaks staat op de vrees die verzoekers ten overstaan van hun nationale overheden inroepen en dergelijke zaak al evenmin in overeenstemming is met het gegeven dat de achtergebleven familieleden net daarom zouden worden lastig gevallen door de Oezbeekse autoriteiten. Verweerder houdt er bovendien aan om er in dit verband op te wijzen dat verzoekers, eerder geconfronteerd met deze vaststelling, te kennen hebben gegeven dat niemand ervan uit zal gaan dat ze effectief op het adres in kwestie wonen, hetgeen haaks staat op de argumenten die verzoekers in voorliggende verzoekschriften aanvoeren. Als dusdanig komt is deze argumentatie *post factum* en weinig overtuigend. Tevens benadrukt verwerende partij dat onderhavige, tweede asielaanvraag van verzoekers is ingegeven door de vaststelling dat de relaties tussen Oezbekistan en de Europese Unie volgens verzoekers verbeterden, waardoor ze vreesden om – ingevolge hun precare verblijfsstatus in België – te zullen worden gerepatriëerd. Verweerder ziet dan ook niet goed in hoe deze in overeenstemming gebracht kan worden met het argument dat het gebruik van bepaalde persoonlijke gegevens op de website van verzoekers verklaard kan worden door het gegeven dat verzoekers zich naar eigen zeggen veilig wa(a)n(d)en in België. Verzoekers laten de concrete tegenwerpingen door de commissaris-generaal (cf. ontstentenis overtuigend bewijs problemen familie, vrij toegankelijkheid website in Oezbekistan, ongerijmdheden betreffende de ontvangen bedreigingen) voor het overige ongemoeid, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven.

2.1.4. Verzoekers betogen dat het Commissariaat-generaal opvallend stil voorbij gaat aan het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) dat een omstandig gemotiveerd verzoek tot erkenning van het vluchtelingenstatuut bevat. Centraal hierin, alsnog verzoekers, staat het begrip "réfugié sur place" dat op hen van toepassing is. De activiteiten aangehaald door verzoekers ressorteren volgens hen onder de soort activiteiten die in het buitenland ontwikkeld kunnen worden én een risico op vervolging met zich kunnen meebrengen. Verzoekers poneren te dezen dat ze erin geslaagd zijn om een erg overtuigende stukkenbundel samen te stellen met betrekking tot hun politieke werkzaamheden in België sinds juni 2004. De verzamelde documenten vormen het onweerlegbare bewijs van de jarenlange politieke inzet van verzoekers met betrekking tot het thema mensenrechtenschendingen in Oezbekistan. Bovendien tonen verzoekers op onwrikbare wijze aan dat hun politieke activiteiten een systematisch en onafgebroken verloop kennen en plaatsvinden in het publieke domein op volstrekt transparante wijze. Verzoekers wijzen erop dat hun jarenlange activiteiten en de politieke strekking ervan in wezen géénszins worden betwist door de commissaris-generaal, evenals dat de overgelegde documenten niet als vals bestempeld worden, wat de authenticiteit ervan derhalve bevestigt. Verzoekers wijzen erop dat de Oezbeekse autoriteiten met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid op de hoogte zijn van de politieke activiteiten die ze in België hebben ontwikkeld, en illustreren het publieke karakter van diverse activiteiten die ze op touw hebben gezet (cf. manifestaties, fototentoonstellingen, interviews, website). Dergelijke politieke activiteiten worden ernstig genomen door de Oezbeekse autoriteiten, zo weten verzoekers. Verzoekers brengen voorts diverse rapporten bij (cf. Amnesty International, UNHCR, Bureau of Human Rights and Rule of Law Uzbekistan, Human Rights Watch) om te illustreren dat de mensenrechtensituatie in Oezbekistan, of wat dat betreft de situatie van activisten zoals verzoekers die dergelijke aspecten aankaarten, zorgwekkend is. Het lijdt volgens verzoekers bijaldien geen twijfel dat ze een reëel risico op vervolging lopen wanneer ze gedwongen zouden worden om naar Oezbekistan terug te keren. De commissaris-generaal kan het tegendeel géénszins garanderen volgens verzoekers. Verzoekers poneren tot slot dat het reële karakter van hun activiteiten in België en de gevolgen daarvan in geval van een terugkeer naar Oezbekistan niet betwist kan worden, en zulks volstaat om hen het vluchtelingenstatuut toe te kennen. De vraag of en in welke mate verzoekers politiek actief geweest zijn in Oezbekistan en de geloofwaardigheid van hun beweringen dienaangaande, zijn volgens verzoekers niet langer relevant.

Verweerder antwoordt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekers dienen in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Verweerder merkt op dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er wat hen betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Verweerder benadrukt dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoekers maken in hun verzoekschriften weliswaar duidelijk dat zij het niet eens zijn met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar tonen geenszins aan dat de commissaris zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat hun asielaanvraag ongegrond is. Verzoekers brengen geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperken zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

Verweerder beklemtoont dat uit de bestreden beslissingen genoegzaam blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers in de mogelijkheid werden gesteld om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvV, nr. 9919 van 14 april 2008; RvV, nr. 357 van 22 juni 2007). Het herhalen van de

asielmotieven zonder de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, volstaat niet om de schending van artikel 1 A (2) Conventie van Genève (RvS, nr. 141.340 van 28 februari 2005) en artikel 48/3 Vreemdelingenwet (RvV, nr. 478 van 27 juni 2007; RvV, nr. 369 van 22 juni 2007) aan te tonen.

Wat betreft de uitkomst van de eerste asielaanvraag van verzoekers, beklemtoont verweerder voor de goede orde dat deze wel degelijk relevant is bij de beoordeling van huidige asielaanvraag, voor zover verzoekers níet hebben aangetoond dat ze, tot op het ogenblik van hun vertrek uit Oezbekistan, op negatieve wijze voor het voetlicht van de daar aanwezige autoriteiten zijn getreden, en uit die periode bijgevolg niet de minste (geloofwaardige) concrete aanleiding gepuurd kan worden in het kader van de actuele beoordeling van de eventuele nood aan bescherming. Verweerder merkt op dat verzoekers tot op heden géén concrete elementen aanreiken die deze appreciatie in een ander daglicht stellen. Verweerder wijst er op dat de commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een eerdere asielaanvraag. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een tweede asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van de eerste asielaanvraag bekend waren. Integendeel vormt de beoordeling door de commissaris-generaal steeds een globale beoordeling van het geheel van de elementen die worden aangebracht.

2.1.5. Verzoekers wijzen er vervolgens op dat de commissaris-generaal zich onafdoende rekenschap geeft van het gegeven dat hun tijdelijke uitreis toestemming verstreken is op 4 maart 2006; dat een terugkeer naar Oezbekistan op het ogenblik dat de uitreispermisatie verstreken is, strafbaar is overeenkomstig artikel 223 van de Oezbeekse strafwet, en dit kan leiden tot een gevangenisstraf van 3 tot 5 jaar, of 10 jaar indien er verzwarende omstandigheden voorhanden zijn [verzoekers refereren te dezen aan een concreet voorbeeld van een veroordeling]. Zulks is in onderhavig geval aan de orde volgens verzoekers, gelet op de politieke activiteiten gericht tegen het Oezbeekse regime die ze sedert jaar en dag ontplooid hebben en waarvan de Oezbeekse autoriteiten met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid op de hoogte zijn gelet op de ruchtbaarheid die de Belgische, Russische en Oezbeekse media aan het werk van verzoekers hebben gegeven. Het BCHV stelt volgens verzoekers terecht dat wanneer zij, enkele jaren na de vervaltermijn van hun uitreispermisatie, naar Oezbekistan zouden terugkeren, ze om die reden alleen al gestopt kunnen worden door de Oezbeekse autoriteiten om hun situatie te verantwoorden. Het gegeven dat verzoekers een tijd lang zonder toestemming in het buitenland hebben verbleven alleen al brengt hen in een erg delicate situatie, en kan een erkenning als vluchteling op grond van het principe "réfugié sur place" rechtvaardigen. Verzoekers argumenteren dat het Commissariaat-generaal voormelde vaststellingen enkel toetst aan de vluchtelingendefinitie maar niet aan de wettelijke voorwaarden van het statuut van subsidiaire bescherming dat wel degelijk toepassing kent wanneer er een reëel risico op een disproportionele of onmenselijke straf bij terugkeer dreigt.

Verweerder treedt verzoekers niet bij in hun argument als zou de commissaris-generaal zich in voorliggend geval geen of onvoldoende rekenschap hebben gegeven van het aspect in kwestie. De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster stipuleert te dezen immers letterlijk dat (...) uit uw verklaringen [blijkt] niet dat u omwille van één van de criteria zoals opgenomen in de Vluchtelingenconventie een zwaardere straf zou riskeren omwille van het verstrijken van uw exit-visum (...); [u]w advocaat haalde aan dat u een zwaardere straf zou riskeren omwille van uw politieke activiteiten, doch dit werd hierboven reeds fundamenteel ontkracht. Verweerder sluit zich dan ook aan bij voorgaande stellingname, meer bepaald bij de vaststelling dat (i) verzoekers geen gegevens aanreiken die de vastgestelde ongeloofwaardigheid en ongegrondheid in het kader van hun eerste asielaanvraag kunnen toedekken; en (ii) verzoekers omwille van meerdere redenen (cf. supra) níet aantonen dat ze actueel, naar aanleiding van hun activiteiten in België doorheen de jaren, het voorwerp van vervolging door de Oezbeekse autoriteiten uitmaken. Als dusdanig zijn er géén afdoende indicaties voorhanden op grond waarvan aangenomen kan worden dat verzoekers, in geval van een eventuele terugkeer naar Oezbekistan, een reëel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming lopen, louter omwille van het verstrijken van een eerder verkregen uitreisvisum. Verweerder benadrukt in dit verband dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratieve dossier gevoegd werd (cf. standpunt UNHCR), uitwijst dat een en ander in essentie draait rond het zogenaamde "staatsgevaarlijke" aspect van de zaak – een gegeven dat, zoals gezegd, géén ingang vindt in onderhavig dossier.

Verweerder antwoordt dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn (RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009; RvV, nr. 20.745 van 18 december 2008).

2.1.6. Verzoekers refereren aan een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CCE, n° 22.144 du 28 janvier 2009) waarin wordt gewezen op de risico's voor Oezbeken in geval van terugkeer na het verstrijken van hun uitreisvisum. Het arrest bevestigt het reële gevaar dat asielzoekers of personen die als een staatsgevaarlijk individu worden beschouwd in dergelijk geval lopen gelet op de corruptie gangbaar met betrekking tot het Oezbeekse gerecht en de folterpraktijken die er nog ruim verspreid zijn. Verzoekers betogen dat de situatie beschreven in het arrest perfect transponeerbaar is naar hun situatie en het Commissariaat-generaal hier schromelijk aan voorbij gaat.

Verweerder treedt verzoekers niet bij waar deze stellen dat de situatie, zoals beschreven in het vermelde arrest, naadloos transponeerbaar is naar onderhavige zaak, aangezien de informatie die in het administratief dossier voorhanden is uitwijst dat een eventueel risico bij terugkeer in wezen teruggaat op de vraag of er sprake is van een zogenaamd staatsgevaarlijk profiel in hoofde van verzoekers. Verweerder herhaalt te dezen dat de beoordeling vervat in de bestreden beslissing uit de doeken doet dat zulks in casu niet het geval is en verzoekers derhalve niet overtuigen dat de Oezbeekse autoriteiten op ernstige wijze aanstoot nemen aan of een reëel gevaar zien in hun doen en laten.

2.1.7. Verzoekers laken de onderzoeksmethodiek van het Commissariaat-generaal en zijn van oordeel dat deze haaks staat op de zienswijze van bijvoorbeeld de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers verwijzen te dezen opnieuw naar voormeld arrest van de Raad en leiden hieruit af dat de kern van de zaak raakt aan de vraag of een asielzoeker al dan niet een vrees heeft voor vervolging om een van de redenen opgesomd in de Conventie van Genève. Hoewel het onderzoek naar de geloofwaardigheid in principe een noodzakelijke stap vormt om deze vraag te kunnen beantwoorden, moet volgens verzoekers vermeden worden dat deze stap de vraag zelf overschaduwet. Wanneer er twijfel bestaat over bepaalde feiten of over de oprechtheid van de asielzoeker, ontslaat dergelijke twijfel de asielinstanties niet van de verplichting om te onderzoeken of er uiteindelijk al dan niet een vrees voor vervolging bestaat, die voldoende kan bewezen worden, niettegenstaande bepaalde twijfels. Nu het op grond van de bijgebrachte stukken is komen vast te staan dat de vele mensenrechtenactiviteiten van verzoekers in België publiek zijn gemaakt door de media, en objectieve nieuwsbronnen bevestigen dat activisten in Oezbekistan en personen wier uitreisvisum verstreken is in geval van terugkeer een reëel risico op vervolging lopen, is het volgens verzoekende partijen allesbehalve onwaarschijnlijk dat de Oezbeekse overheid op de hoogte is van hun jarenlange politieke activiteiten in België. Voorgaande is volgens hen dan ook ruim voldoende om hen als "réfugiés sur place" te erkennen. Door zulks niet te doen, weigert de commissaris-generaal volgens verzoekers om manifest toepassing te maken van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, doch zonder daartoe een afdoende gemotiveerde verklaring te bieden. Gelet op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) kunnen verzoekers in geen enkel geval naar Oezbekistan worden teruggeleid.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moeten ook verzoekers aantonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moeten een poging ondernemen om het relaas te staven en zij moeten de waarheid vertellen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Hun verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204; RvV, nr. 31.764 van 18 september 2009). In casu overtuigen verzoekers niet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, woord en wederwoord, is verweerder van oordeel dat verzoekers geen elementen of argumenten te berde brengen die de vaststellingen van de bestreden beslissingen, de informatie waarop deze zijn gestoeld,

of wat dat betreft de gevolgtrekking die de commissaris eraan verbonden heeft, in een ander daglicht stellen.

Verweerder vervolgt, daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS, nr. 184.647 van 24 juni 2008), dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat werd getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvV, nr. 34.370 van 19 november 2009; RvV, nr. 25.726 van 7 april 2009). Bijgevolg moet de door verzoekers ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissingen, niet afzonderlijk gemotiveerd worden (RvV, nr. 38.797 van 16 februari 2010).

2.1.8. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009). Gelet op wat voorafgaat, volhardt verweerder dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun respectieve gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij toont niet in concreto aan welke van de door haar overgemaakte stukken in het kader van haar asielrelaas niet worden besproken.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

2.3.2. Waar verzoekster betoogt dat de motivering gebrekkig is en zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

*Vooreerst wijst de Raad erop dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Indien de vreemdeling*

niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. Ter zake verwijst de adjunct-commissaris-generaal terecht naar de eerste asielaanvraag die werd afgewezen. De beslissende instantie moet met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de vreemdeling moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *"Note on réfugié sur place claims"*, februari 2004).

2.3.2.1. Betreffende het eerste onderdeel bekritiseert de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet aanneemt dat zij door de Oezbeekse autoriteiten als politiek opponent wordt aanzien. De bestreden beslissing toont geen afdoende motivering aan. De schamele poging van de verwerende partij door te wijzen op het niet verboden zijn van de website van de verzoekende partij in haar land van herkomst en de vermelding van haar persoonlijke gegevens op deze site zijn twee geïsoleerde elementen die het niveau van gissingen en vermoedens niet overstijgen. Dienaangaande merkt de verzoekende partij op dat zij zich in België veilig waant, zich niet hoeft te verstoppen en als voorzitter een belangrijk aanspreekpunt is. Voorts verwijst de verzoekende partij dat wordt voorbijgegaan aan het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) dat omstandig motiveert waarom de verzoekende partij een "réfugié sur place" is. Zij verwijst naar haar stukkenbundel die haar jarenlange politieke inzet aantoonde met een systematisch en continu verloop in het publieke domein. Vermits de documenten niet als vals worden aanzien is de authenticiteit ervan bevestigd. De Oezbeekse autoriteiten zijn met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid op de hoogte van de Belgische activiteiten van de verzoekende partij, gelet op hun publiek karakter. De verzoekende partij geeft een opsomming van concrete activiteiten en verwijst naar rapporten waaronder deze van Amnesty International, UNHCR, Bureau of Human Rights and Rule of Law Uzbekistan en Human Rights Watch. Zij besluit dat de situatie in haar land van herkomst ernstig is en mensenrechten schendt.

Rekening houdend met bovenvermelde principes, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing in zijn geheel dient gelezen te worden. Op deze basis dient nagegaan te worden of de bestreden beslissing voldoende draagkracht heeft.

Zoals de verwerende partij opmerkt is de besluitvorming van de adjunct-commissaris-generaal gesteund op verschillende vaststellingen die in hun geheel geleid hebben tot de weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, als volgt samen te vatten en te bespreken:

- een eerste asielaanvraag van de verzoekende partij en haar levensgezel werd afgewezen op basis van bedrieglijke verklaringen: de aanvraag was voornamelijk gebaseerd op de asielmotieven van de levensgezel maar diens verklaringen en deze van de verzoekende partij waren op verschillende punten tegenstrijdig,
- de verzoekende partij brengt geen documenten bij die informatie verschaffen betreffende haar problemen in het land van herkomst ten gevolge van hun organisatie "Garmonia", wat steun vindt in het dossier;
- de verklaring dat de huidige politieke activiteiten van de verzoekende partij een voortzetting zijn van haar politieke oppositieactiviteiten zijn niet aannemelijk omdat de verzoekende partij over een uitreisvisum beschikte; terecht leidt de adjunct-commissaris-generaal hieruit af dat door deze uitreiking de verzoekende partij door de Oezbeekse autoriteiten op het ogenblik van vertrek niet als staatsgevaarlijk wordt beschouwd en dat zij alsdan als een politieke opponent actief wordt opgespoord.

Vervolgens gaat de bestreden beslissing in op de activiteiten die de verzoekende partij sedert haar vertrek naar België ontplooidde om te besluiten dat zij ook nu door de Oezbeekse autoriteiten niet beschouwd wordt als zijnde een politieke opponent:

- haar website, zijnde een publieke vertolking van de activiteiten, bevat naam, familienaam en verblijfplaats in België wat niet te rijmen valt met de verklaring van de verzoekende partij dat diverse familieleden onder druk worden gezet om deze gegevens, eenvoudig te lezen op internet, vrij te geven: zoals de bestreden beslissing stelt is deze stelling, met name dat de familie om deze reden onder druk wordt gezet ongeloofwaardig;

- geen overtuigend of tastbaar bewijs wordt bijgebracht van al de voorgehouden problemen die de familie van de verzoekende partij in het land van herkomst zou hebben;
- over de bijzondere ernstige problemen die haar familie zou ondergaan, waaronder moord, mishandelingen en arrestaties wordt met geen woord gerept op de website van de verzoekende partij, wat op zijn minst merkwaardig is;
- deze website is niet verboden door de autoriteiten in het land van herkomst omdat deze daar consulteerbaar is, wat haaks staat op de bewering dat de aanstoot die de autoriteiten nemen aan deze site zou leiden tot een systematische en persoonsgerichte vervolging;
- verklaringen betreffende de bedreiging met de dood naar de levensgezel van de verzoekende partij worden verzwegen voor het Commissariaat-generaal en het BCHV: dit is inderdaad een houding die niet verenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees, te meer de verzoekende partij wel meldt dat ze brieven van misnoegde illegalen ontving en zeer gedetailleerd haar verhaal uiteenzet bij het BCHV; dergelijke houding wijst op het ongeloofwaardig karakter van het bestaan van de dreigbrieven;
- uit verschillende andere activiteiten, opgesomd in de bestreden beslissing, zoals betogingen, radio-interview, tentoonstellingen en petitie kan aangenomen worden dat deze een reden vormen tot het afsluiten van de website indiende Oezbeekse autoriteiten de verzoekende partij zouden viseren, wat niet is geschied;

Vervolgens worden de stukken van de verzoekende partij besproken en wijst de adjunct-commissaris-generaal erop dat de verzoekende partij aanhaalde vervolging te riskeren wegens het verlopen van haar uitreisvisum zonder te kunnen melden welke bestraffing hiervoor is voorzien in haar land van herkomst. Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier. De bestreden beslissing wijst erop dat een zwaardere bestraffing omwille van de politieke activiteiten niet kan weerhouden worden doordat de vorige argumentatie aantoont dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door de Oezbeekse autoriteiten gevisieerd wordt.

De Raad acht het niet onredelijk op basis van deze elementen te besluiten dat de verzoekende partij niet aantoont dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij en de levensgezel, omwille van de activiteiten die ze er in België op nahouden, een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeren in hun land van herkomst. De uitleg die de verzoekende partij geeft voor de bekendmaking van haar gegevens op internet, ook consulteerbaar in Oezbekistan, gegeven dat de verzoekende partij niet betwist, vermag de Raad niet te overtuigen. Immers kunnen contactgegevens publiek gemaakt worden op een meer anonieme wijze en staat deze bekendmaking van al de persoonlijke gegevens haaks op een vrees voor vervolging in het land van herkomst te meer haar familieleden daar nog verblijven. Dit klemmt nog meer nu de verzoekende partij bij het verhoor verklaart dat ze in contacten met mensen wel een pseudoniem gebruikt, ook in artikels, maar niet op een website (gehoorverslag, pagina 9). Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan het bijkomend motief van de bestreden beslissing dat stelt: *“Opmerkelijk in dit verband is nog de constatering dat van de problemen van uw familieleden (moord op uw schoonmoeder, arrestaties en mishandelingen van uw broers en moeder – waarvan u de Belgische asielinstanties overigens geen enkel overtuigend bewijs kon voorleggen) met geen enkel woord wordt gerept op uw website. Uw verklaring, dat die website niet persoonlijk is maar over de organisatie gaat (CGVS, p. 7), is evenmin overtuigend.”* Van de verzoekende partij kon redelijkerwijze verwacht worden dat zij in het kader van het aanklagen van de autoriteiten van haar land gewag maakt van persoonlijke ervaringen indien zij, zoals zij stelt in het verzoekschrift, *“zich in België veilig waant en wenst zij zich niet te verstoppen voor de Oezbeekse diensten.”* Voorts is deze laatste stelling van de verzoekende partij in strijd met haar vrees om gerepatriëerd te worden. De inhoud van het attest van het BCHV weegt niet op tegen voormelde vaststellingen. Gelet op deze gegevens kan de redenering van de verzoekende partij niet gevolgd worden.

Tevens merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet het publieke, politieke, continue, systematische en bekende karakter van de activiteiten van de verzoekende partij ontkent. Evenmin wijst de bestreden beslissing de asielaanvraag af enkel op grond van het gegeven dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar vertrek niet het voorwerp was van vervolging of enkel op grond van het gegeven dat de huidige activiteiten niet een voortzetting zijn van haar politieke activiteiten in Oezbekistan. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal van oordeel is dat niet is aangetoond dat de Oezbeekse autoriteiten de verzoekende partij viseren omwille van de door haar aangehaalde activiteiten in het verleden en thans, wat ondermeer blijkt uit het gegeven dat deze de website van de verzoekende partij in het land van herkomst niet afsluiten. Voorts spreekt de eigen gedraging van de verzoekende partij haar vrees tegen (waaronder het publiceren van al haar persoonlijke gegevens) en zijn haar verklaringen niet aannemelijk, onder meer door het verzwijgen van

dreigbrieven waarvan de levensgezel van de verzoekende partij gewag maakte, ook tegenover het BCHV, zoals de bestreden beslissing aanhaalt. Zoals hierboven opgesomd zijn de verschillende elementen en vaststellingen in het geheel genomen afdoend om tot het besluit van de adjunct-commissaris-generaal te komen. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de bestreden beslissing evenmin betwist dat de verzoekende partij veel activiteiten heeft ontplooid: de bestreden beslissing stelt enkel, en dit op goede gronden dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de Oezbeekse autoriteiten haar viseren omwille van deze activiteiten.

De Raad herinnert eraan dat het zelf in het leven geroepen (*"self-created"*) risico op zich geen aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging (UNHCR, *Note on refugee 'sur place' claims*, februari 2004, IIIId). Te dezen moet er rekening worden gehouden met het feit dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst, ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn, ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is, met inbegrip van de nationale overheden van het land van herkomst van de kandidaat-vluchteling (standpunt UNHCR, geciteerd in United Kingdom, Court of Appeal, *Danian vs. Secretary of State for the Home Department*, 28 oktober 1999, *IJRL*, 2000, 650-651). In casu toont de verzoekende partij niet aan dat de door haar aangehaalde activiteiten leiden tot het bestaan van een reëel risico van vervolging in het land van herkomst. De door de verzoekende partij aan het verzoekschrift toegevoegde stukken doen hieraan geen afbreuk.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat het afwijzen van haar aanvraag enkel steunt op het gegeven dat zij niet bewijst op het ogenblik van haar vertrek al het voorwerp van een vervolging te hebben uitgemaakt en dat niet geloofd wordt dat haar activiteiten een voortzetting zijn van deze in Oezbekistan, is dit een onjuiste interpretatie en berust de grief op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Een "miskenning" van de artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op de algemene toestand in Oezbekistan en verwijst naar diverse rapporten, dient vastgesteld te worden dat zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een individuele dreiging het niet volstaat louter naar een algemene toestand in het land van herkomst te verwijzen, maar dat de verzoekende partij haar concrete problemen aannemelijk dient te maken (RvS 24 november 2006, nr. 165 109). Zij slaagt hier niet in.

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, moet de verzoekende partij het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade aantonen in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster laat in haar verzoekschrift echter na ook maar enig element aan te brengen omwille waarvan zij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar rapporten over de algemene situatie in deze volstaat niet.

Aan de hand van het eerste onderdeel toont de verzoekende partij noch de schending van de motiveringsplicht, noch de schending van de artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet aan.

2.3.2.2. Waar de verzoekende partij haar vrees voor vervolging gegrond acht en in een tweede onderdeel stelt dat haar uitreisvisum verstreken is op 4 maart 2006, verwijst naar artikel 223 van de Oezbeekse strafwet, het attest van het BCHV, haar politieke activiteiten die dienaangaande een verzwarende omstandigheid uitmaken en haar lange verblijf in het buitenland zonder toestemming van haar autoriteiten, stelt de bestreden beslissing: *"Het BCHV en uw advocaat haalden respectievelijk in de brief en tijdens het interview nog aan dat u vervolging riskeert omwille van het verlopen van uw exit-visum (brief BCHV, p. 6; CGVS, p. 10). Echter, u verklaarde niet eens te weten welke boetes of straffen hierop staan. Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u omwille van één van de criteria zoals opgenomen in de Vluchtelingenconventie een zwaardere straf zou riskeren omwille van het verstrijken van uw exit-visum (CGVS, p. 10). Uw advocaat haalde aan dat u een zwaardere straf zou riskeren omwille van uw politieke activiteiten, doch dit werd hierboven reeds fundamenteel ontkracht."* Dit motief vindt steun in het administratief dossier. Vooreerst hebben de asielinstanties zich over deze grief al deels uitgesproken. In de beslissing van 30 augustus 2005 betreffende de eerste asielaanvraag van de levensgezel van de verzoekende partij die haar asielaanvraag verbond met deze asielaanvraag wordt geoordeeld dat de vrees voor vervolging omwille van het indienen van een asielaanvraag niet gegrond is, gelet op de destijds beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie in het huidige dossier dat indien een persoon Oezbekistan legaal verlaat en niet gelinkt wordt aan activiteiten van religieuze extremisten het onwaarschijnlijk is dat hij ernstige problemen ondervindt bij terugkeer. Voorts

voert de verzoekende partij evenmin aan dat het indienen van een asielaanvraag in België gekend is door de Oezbeekse autoriteiten. Bovendien meldt het attest BCHV bij het citeren van de bestraffing voorzien in artikel 223 van de Oezbeekse strafwet *“indien er verzwarende omstandigheden aanwezig zijn”*. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij dergelijke verzwarende omstandigheden niet aannemelijk maakt. Het gegeven dat door het verlopen van het uitreisvisum de verzoekende partij om die reden alleen al gestopt kan worden door de Oezbeekse autoriteiten om haar situatie te verantwoorden, toont nog niet het bestaan van een ernstig risico op vervolging aan. Ter zake herinnert de Raad er aan dat de verzoekende partij op legale wijze haar land heeft verlaten. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als mevrouw Abdukadirova naar wie zij verwijst. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij *“voor jaren achter tralies dient te gaan”* en zou beantwoorden aan de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg toont zij geen schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht aan.

Ook het tweede onderdeel toont geen schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen aan.

2.3.2.3. Waar de verzoekende partij in haar derde onderdeel de verwerende partij verwijt geen toepassing te maken van artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet kan deze redenering niet gevolgd worden. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Daargelaten de vaststelling dat uit deze bepaling geen verplichting in hoofde van de verwerende partij mag afgeleid worden wijst de Raad erop dat de verklaringen van de verzoekende partij niet altijd geloofwaardig overkomen. Zij stelt een gegronde vrees voor haar land van herkomst te hebben en heeft volgens haar zeggen politieke activiteiten die een risico op vervolging teweegbrengen maar geeft op een website haar persoonlijke gegevens aan met haar verblijfplaats. Zij beweert dat haar website in de ogen van de Oezbeekse autoriteiten als daad van een politiek opponent worden ervaren maar de autoriteiten laten de website toe en sluiten deze niet af voor hun bevolking. Tegenover het BCHV verzwijgt ze bedreigingen die door haar levensgezel als ernstig worden ervaren. Zij stelt Oezbekistan te hebben verlaten als mensenrechtenactiviste met politieke activiteiten en met gegronde vrees, maar toch beschikt zij over een uitreisvisum. De verklaringen van de verzoekende partij betreffende het gegeven dat de Oezbeekse autoriteiten haar viseren omwille van haar in België uitgeoefende activiteiten zijn niet aannemelijk. Haar website waarvan zij voorhield dat deze vermoedelijk geblokkeerd was, is volgens de opzoeken verricht door de verwerende partij niet geblokkeerd en probleemloos ter inzage in haar land van herkomst wat tegenstrijdig is met het gegeven dat de verzoekende partij gevisieerd wordt door haar autoriteiten. Voorts verzwijgt de verzoekende partij het bestaan van de dreigbrieven die haar levensgezel regelmatig kreeg en waarvan deze vermoedde dat ze uitgingen van de veiligheidsdiensten van Oezbekistan. Dit mag aanschouwd worden als een relevant gegeven in de zin van voormelde wettelijke bepaling, dat door de verzoekende partij niet werd voorgelegd. Terwijl meteen ook blijkt dat het Commissariaat-generaal grondige opzoeken heeft verricht. Ook het BCHV werd door de verzoekende partij hiervan niet op de hoogte gebracht. Voorts verwijst de bestreden beslissing naar de bedrieglijke verklaringen die werden vastgesteld tijdens de eerste asielaanvraag door onder meer het bestaan van tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij en haar levensgezel. De Raad ziet niet in op welke wijze in casu artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet zou geschonden zijn.

De redenering dat de motiveringsplicht werd miskend doordat de bestreden beslissing stelt dat het door de verzoekende partij aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 januari 2009 gekend onder nummer 22 144 niet over de verzoekende partij persoonlijk handelt, kan niet gevolgd worden. Vooreerst is deze vaststelling juist en dient elk geval individueel beoordeeld te worden. Ter zake wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in voormelde zaak al acht jaar haar land van

herkomst had verlaten op illegale wijze, dit in tegenstelling tot de verzoekende partij die over een uitreisvisum beschikte. Bovendien weerlegt de verzoekende partij de objectieve landeninformatie in het administratief dossier waarnaar de verwerende partij verwijst niet. Daarnaast wijst de verwerende partij op goede gronden naar de beslissingen die werden genomen over de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij en haar levensgezel die er op wijzen dat uit de toen ter beschikking gestelde informatie niet bleek dat personen die asiel aanvroegen problemen ondervinden. Wel zouden personen die gelinkt worden aan extremistische religieuze groeperingen problemen kennen. Zoals de verwerende partij stelt toont de verzoekende partij, gelet op de voorgaande elementen, geenszins aan dat zij als staatsgevaarlijk wordt aanzien. Tot slot wijst de Raad erop dat huidig beroep er niet kan toe strekken eerdere beslissingen over vroegere asielaanvragen opnieuw te laten beoordelen.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel acht de Raad de motivering van de bestreden beslissing draagkrachtig en juist.

Het derde onderdeel is ongegrond.

2.3.2.4. Verzoekster voert geen uitgewerkte middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. De bewijslast ligt daarvoor evenwel bij haar (RvS 3 september 2008, nr. 185 993) en er dient vastgesteld dat zij niet aangeeft op welke wijze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn, noch geeft zij aan waarom zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4. Het niet aannemelijk maken van haar asielrelaas mede in acht genomen, ontwaart de Raad geen elementen die nopen tot de toekenning van de kwetsieuze status.

Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande het asielrelaas en bij gebreke van het aanbrengen van concrete elementen dienaangaand door verzoekster toont zij niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM aanvoert stemt dit inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193 552).

2.3.2.6. Tot slot wijst de Raad erop dat de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken hetgeen voorafgaat niet vermogen te wijzigen.

2.3.2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN